

LOUIS (Carola Maternini)/KIDRIČEVA 29C (Martin Mlakar)

Graziano Graziani

19. oktober 2024

Kritika je izšla v oktobrski izdaji rubrike Cordelia spletne revije *Teatro e critica*

Rdeča nit, ki povezuje nekatere predstave na programu, je krhkost. Gledališče figur ima številne oblike: namizne lutke, marionete, animirane predmete, ki jih povezuje odnos med lutko in animatorjem. Slednji je odsoten v pripovedi, a prisoten s telesom. Ta odnos se včasih zdi skorajda kot negovanje. V predstavi *Louis* avtorice **Carole Maternini** postane to razmerje dramaturški element. Louis se zbudi sredi noči in ugotovi, da mu manjka roka. Da bi se soočil s to amputacijo, se zaplete v včasih melanholičen, včasih komičen dialog z zdravnikom in svojo materjo – fantomskima, morda namišljenima likoma. Predstava je prefinjena metafora za žalovanje, v kateri se krhkost lutkovnega lika preliva v komičnost, bolečina odsotnosti pa postane lažje »izrekljiva«. V Kidričevi 29c (enem najzanimivejših del) se Martin Mlakar sreča z občinstvom v domu svojega dedka, v stanovanju v Novi Gorici, kjer v monologu v slovenščini pripoveduje njegovo zgodbo. Tudi v tem primeru je bolj kot sama zgodba protagonist tega pripovedovanja razmerje prisotnost-odsotnost: vsak animirani predmet, od knjig v dnevni sobi do kipa partizana, spominja na odsotno osebo, dokler se ta dejansko ne udejanji s pomočjo sukniča in palice, ki se premakneta in postavita med fotelj in kavč. Mladi vnuk, iz mesa in krvi, ki se giblje po prostoru, polnem spominov, na koncu skrbi za odsotnega dedka, kot bi ta bil otrok. Navsezadnje je prav ta zamenjava vlog tisto, kar nam čas nameni, ko se telo postara in se razkrije njegova krhkost. Stanovanje v socialističnem slogu gledalcu obenem ponudi vpogled v realno življenje in majhno potovanje v preteklost: vzdušje, ki veje med pohištvom in predmeti, je eden najzanimivejših in najprivlačnejših elementov tega dela in celotnega festivala. (*Graziano Graziani*)